

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 153.

Eyvende Session.

48de Møde.

Onsdagen den 6te Febr.

(Fortsat.)

Tiemroth (forts.): Dette er altsaa den Egenkab, som alle coloniale Love og coloniale Forhold have, og navnlig de finansielle coloniale Forhold. En Colonies Finanser udgøre altid en Heelhed for sig, som ikke kan deles og skilles; thi det er ganske vist, at, naar man f. Ex. i Vestindien skal see, om man har Raad til at gjøre en eller anden Udgift i en eller anden Retning, saa spørger man, om Indtægterne i det Hele tillade en saadan Udgift, uden at see hen til, om forskjellige Slags Indtægter her hjemme maatte betragtes som særlige eller fælles; man seer vistnok aldeles ikke hen til, om disse Indtægter i Danmark blive betragtede som Heelstatsindtægter eller som særlige; man kan kun betragte dem som særlige for Colonien. — Der er altsaa en Heelhed i det coloniale Budget, naar det foreligger for den coloniale Bestyrelse eller for Colonialraadet, og man seer deraf, hvor fordærveligt det vilde være, om det coloniale Budget skulde deles herhjemme. Det er derfor ogsaa, at Regjeringen, idet den har behandlet denne Sag, altid har udtalt sin særdeles Beklagelse over enhver Deling af Budgettet. Der tales saaledes i Betænkningen, Bilag 2 Spalte 191—192, „om det i enhver Henseende Mislige og Uheldige i den Deling af hele Colonieadministrationen, som vil være en Følge af, at det Rigsdagen forelagte Udfast ikke blev ophøiet til Lov.“ Det synes dog at være temmelig klart. Og senere hen finder man i Bilag 3 Spalte 195

en Bestyrelse heraf, idet der siges, at Colonialdirectionen og Finantsministeriet have den Anskuelse, „at man anseer det meget beklageligt, om der, efterat Bestræbelserne i de senere Aar have været rettede paa at tilveiebringe den størst mulige Eenhed i Colonialadministrationen, og efterat dette ved nylig truffne Foranstaltninger, idetmindste for den væsentligste Deel, er lykkedes, nu atter skulde indtræde en Sondring, der maaffee endog vilde blive af et ikke lidet større Omfang og Betydning end den tidligere.“ Det viser altsaa, at Regjeringen ikke har fundet en saadan Sondring henstgtsmæssig, og Pag. 199 seer man, at Finantsministeriet har bemærket, „at samme ikke har troet at burde nærmere udtale sig angaaende de mislige Conseqventer, en Deling af Colonialbudgettet vil kunne have ogsaa i flere andre finansielle Henseender end de berørte, og navnlig med Hensyn til den ved Bederlags-Obligationerne stiftede Gjæld“, hvoraf ogsaa fremgaaer, at der allerede iforveien er berørt en Deel andre Misligheder, som kunde følge af denne Sondring; hvad jeg her har citeret, viser overhovedet, at Regjeringen har anseet denne Deling for at være aldeles forkeert, hvortil den vistnok har havt særdeles stærke Grunde. Dette har jeg troet at burde forudskikke.

Jeg skal nu henvende mig til den anden Side af Sagen, som maaffee kunde synes at ligge nærmere. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ake Valgfreds (Morrad) opfordrede mig under 2den Behandling til at vise, hvori Uenigheden mellem Udvalgets Fleertal og Regjeringen da bestod; det er mig meget kjært, at det ærede Medlem har stillet Sagen paa den Maade, thi, hvis han havde opfordret